

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **A. A.**, st. příslušnost Afghánistán, zastoupený JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, se sídlem Kounicova 24, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2020, č. j. KRPB-150244-15/ČJ-2020-060027-Z, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2020, č. j. 41 A 50/2020 - 43,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2020, č. j. 41 A 50/2020 - 43, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zajistil žalobce podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ve spojení s § 129 odst. 3 téhož zákona za účelem jeho předání do Řecké republiky (dále jen „Řecka“) podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“). Dobu zajištění

stanovil žalovaný ve smyslu § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců na 32 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tedy od 6. 8. 2020 do 6. 9. 2020.

[2] V protokolu o podání vysvětlení (ze dne 6. 8. 2020, č. j. KRPB-150244-10/ČJ-2020-060027) žalobce uvedl, že před šesti lety odešel z Afghánistánu kvůli válečnému konfliktu. Přibližně dva roky pobýval v Turecku, kde si vydělal peníze na cestu do Evropy. Za pomoci převaděče se v roce 2017 dostal lodí do Řecka. Nejdříve zde strávil okolo 15 dnů v záchytném táboře, pak přibližně 8 měsíců v uzavřeném středisku pro cizince. V té době mu ještě nebylo osmnáct let, proto mohl ještě asi dva roky v Řecku zůstat jako žadatel o azyl. Pracoval tam a bydlel v pronajatém apartmánu v Aténách s dalšími azylanty. Nebyl spokojený s tamějšími podmínkami a nízkým platem, proto se rozhodl odjet do Francie. Kamarádi, kteří tam žili, mu poradili, že je tam lepší životní situace. S pomocí převaděče se proto vydal na cestu přes Makedonii a Srbsko, kde přibližně tři měsíce pobýval v táboře pro běžence. Opakovaně se pokoušel překročit srbsko-maďarské hranice, což se mu nakonec podařilo v kamionu, ve kterém ho policie v České republice objevila.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou u Krajského soudu v Brně, který jí v záhlaví uvedeným rozsudkem vyhověl, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“). Konstatoval, že s ohledem na obsah dokumentu Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „OAMP“), který pojednává o stavu azylového systému v Řecku (dále jen „Zpráva OAMP“) ke dni 3. 1. 2020, nemá závěr žalovaného, že je přemístění žalobce do Řecka uskutečnitelné, oporu v důkazech obsažených ve spise. Žalovaný totiž v napadeném rozhodnutí zmiňuje toliko výzvy v oblasti ubytování, kterými žadatelé o azyl čelí, nic dalšího však ze Zprávy OAMP nepřebírá. Odkazuje prakticky jen na skutečnosti, které svědčí ve prospěch jeho závěru o možné realizovatelnosti přemístění žalobce do Řecka.

[4] Podle krajského soudu je však ze Zprávy OAMP zjevné, že mnohé systémové nedostatky řeckého azylového systému nadále přetrvávají. Mezi nimi krajský soud výslovně jmenoval více než dvouleté čekání na pohovor žadatelů o mezinárodní ochranu (pokud nejde o tzv. fast-track řízení na hranicích na ostrovech v Egejském moři), problémovou dostupnost pomoci nevládních organizací včetně Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (dále jen „UNHCR“), která se liší podle místa pobytu žadatele o mezinárodní ochranu, a (zejména) nedostatečnou kapacitu azylových středisek. Přestože v posledních třech letech došlo k navýšení ubytovacích kapacit, musí se Řecko při ubytovávání žadatelů o mezinárodní ochranu uchýlovat k nouzovým řešením. Krajský soud dále upozornil na velké rozdíly mezi jednotlivými ubytovacími zařízeními a špatné podmínky v ubytovacích zařízeních na ostrovech v Egejském moři, které popisovaly neziskové organizace a UNHCR, problémovou dostupnost základních sociálních služeb a ztížený přístup k lékařské péči pro občany ze zemí mimo EU, kterým je i žalobce. O tom, že ze strany žalované nebylo možné důvodně očekávat reálné naplnění účelu zajištění žalobce, svědčí podle krajského soudu také statistiky reálně uskutečněných transferů do Řecka za předchozí rok. Uzavřel, že i přes určité zlepšení oproti letům 2010-2015 nevylučují výše popsané skutečnosti hrozbu, že by žalobce po návratu do Řecka čelil nelidskému a ponižujícímu zacházení. Svědčí naopak o tom, že nadále přetrvávají systémové nedostatky řeckého azylového systému, které pro možný rozpor s čl. 4 Listiny základních práv EU brání přemístění osob v rámci dublinského řízení.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[5] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, jejíž důvody lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů napadeného rozsudku.

[6] Stěžovatel předně zdůrazňuje, že on i krajský soud vycházeli ze stejných podkladů, krajský soud však skutkový základ posoudil po právní stránce odlišně. Neodůvodnil přitom dostatečně konkrétně svou úvahu o nepřipadnosti závěrů uvedených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2019, č. j. 4 Azs 153/2019 - 30, který druhově totožný případ (předání do Řecka) naposledy řešil. Krajský soud neuvedl, v čem konkrétně se podklady pro napadené rozhodnutí co do povahy či obsahu lišily a jaký má ten který rozdíl pro projednávanou věc význam, jinými slovy, neuvedl žádné konkrétní důvody pro odchýlný závěr a nenabídl vlastní argumentaci překonávající závěry Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel přitom považuje tento rozsudek za zcela aplikovatelný i na projednávaný případ. Krajský soud v Ústí nad Labem a následně i Nejvyšší správní soud totiž přezkoumávaly totožnou argumentaci správních orgánů založenou zčásti na stejných podkladech a východiscích [Doporučení Komise (EU) 2016/2256 ze dne 8. 12. 2016, určené členským státům, o obnovení přemísťování do Řecka podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „Doporučení Komise“) a absence aktuálních rozhodnutí a stanovisek hovořících o systémových nedostatcích zakládajících nelidské či ponižující zacházení] a zčásti z obdobných (obsahově srovnatelných) podkladů (Zpráva OAMP z 9. 3. 2018). Zpráva OAMP z 3. 1. 2020 podle stěžovatele neobsahuje (v porovnání se Zprávou OAMP z 9. 3. 2018) nic, co by odůvodňovalo závěr o zhoršení situace, potažmo důvod pro odchýlení se od závěrů uvedených v rozsudku č. j. 4 Azs 153/2019 - 30. K části odůvodnění napadeného rozsudku, v níž krajský soud označuje Doporučení Komise za neaktuální dokument politické povahy, namítá stěžovatel nedostatek konkrétních důvodů pro takový závěr. Lze podle něj navíc důvodně předpokládat, že Komise by svůj postoj v případě podstatných změn poměrů přehodnotila (vydala nové doporučení anebo by stávající pozměnila).

[7] Dále stěžovatel s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvádí, že v řízení o zajištění je (ve velmi krátké době) povinen toliko předběžně posoudit, zda předání není *a priori* vyloučeno; o samotném předání však nerozhoduje. Zjištěné informace proto hodnotí ve vztahu k otázce, zda předání přichází vůbec v úvahu a je potenciálně možné. Za tím účelem si stěžovatel opatřil Doporučení Komise a Zprávu OAMP ze dne 3. 1. 2020 a vycházel z nich. Zohlednil také aktuální rozhodnutí a stanoviska orgánů a organizací s působností v dané oblasti, to vše v rozsahu (co do podkladů i úvah) srovnatelném (obdobném) jako v případě rozhodovaném Nejvyšším správním soudem pod č. j. 4 Azs 153/2019 - 30. Žalobce přitom ve správním řízení námitku systémových nedostatků ani nevznesl. S ohledem na obsah výpovědi žalobce v řízení o zajištění (jeho status v Řecku, způsob bydlení, přístup k práci a obživě, motivy opuštění Řecka) a na

záruky stanovené pro dublinské řízení podle stěžovatele nic důvodně nenasvědčovalo riziku nelidského a ponižujícího zacházení s žalobcem (v rozsahu úvah nezbytných pro rozhodnutí o zajištění).

[8] Krajský soud podle stěžovatele nezohlednil aspekt předběžnosti zajištění a zároveň přecenil a vytrhl z kontextu informace o nedostacích v zařízeních nacházejících se na ostrovech v Egejském moři „na dohled od Turecka“, kam jsou umísťováni běženci zachycení na moři bezprostředně za tureckými vodami. Všemi krajským soudem použitými odkazy na tvrzené nelidské zacházení se prolíná zmínka o zařízeních na ostrovech v Egejském moři, nikde však nejsou konkrétně zmíněny systémové nedostatky v zařízení pevninských, např. ve městech Ritsona či Malakasa. Nesprávný je podle názoru stěžovatele také závěr krajského soudu, že konkrétní okolnosti případu jsou nerozhodné a že je třeba zkoumat toliko v obecné rovině, zda azylový systém nedostatky vykazuje. Má za to, že je třeba přihlédnout ke konkrétním zjištěným okolnostem, pokud mají pro úsudek o uskutečnitelnosti předání význam. Podrobné zkoumání situace na celém území Řecka z hlediska kapacit a úrovně jednotlivých tamních přijímacích středisek, stejně jako posouzení míry dostupnosti pomoci nevládních organizací včetně UNHCR v tom kterém z nich, podle stěžovatele jednoznačně překračuje časový rámec, který pro své rozhodnutí má.

[9] Závěrem se stěžovatel ohradil vůči úvaze krajského soudu ohledně statisticky zřejmé faktické neuskutečnitelnosti transferů do Řecka. Odkázal na závěry učiněné Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 2 Azs 288/2015 - 43, podle nichž nelze posouzení naplnění účelu zajištění založit pouze na analýze statistických údajů, ale je nutné ji doplnit i o jiné podklady, například oficiální zprávy Evropské unie či vyjádření dotčeného státu k praxi provádění nařízení Dublin III. V řízení bylo podle stěžovatele prokázáno, že transfery do Řecka byly v desítkách případů ročně realizovány. Poměr k počtu žádostí nejsou pro účely rozhodování o uskutečnitelnosti předání podstatné. Ze statistik navíc jednoznačně vyplývá, že počet realizovaných předání postupně roste, při zajištění tedy logicky nelze předání vyloučit. Stěžovatel také poukázal na to, že ve Zprávě OAMP z 9. 3. 2018, ze které vycházel Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 4 Azs 153/2019 - 30, byl poměr úspěšnosti předání za rok 2017 cca třikrát nižší (konkrétně 2 realizovaná předání na 2426 žádosti) než ve Zprávě OAMP z 3. 1. 2020 vztahující se k roku 2019.

[10] Žalobce se ke kasační stížnosti ve stanovené lhůtě žádným způsobem nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a jedná se o kasační stížnost, která je ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná.

[12] Stěžovatelovy námitky se týkají jednak dostatečnosti posouzení otázky, zda lze žalobce předat (přemístit) podle nařízení Dublin III do Řecka, a jednak toho, zda byla tato

pokračování

otázka ve světle skutkových okolností zjištěných ve správním řízení z jeho strany posouzena správně.

[13] Ke kvalitě odůvodnění realizovatelnosti předání cizince v rozhodnutí o zajištění tohoto cizince za účelem jeho předání do jiného členského státu se již dříve vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozsudku ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017 - 29, č. 3773/2018 Sb. NSS, tak, že „(r)ozhoduje-li správní orgán o zajištění cizince za účelem jeho předání do jiného členského státu, je povinen i přes poměrně krátkou dobu (žalovaná o případném zajištění cizince musí rozhodnout do 48 hodin od prvotního omezení na svobodě) se s ohledem na naplnění účelu zajištění a možnou dobu trvání omezení osobní svobody zabývat z úřední povinnosti otázkou faktické a právní uskutečnitelnosti takového předání, tj. i otázkou případných systémových nedostatků azylového řízení ve státě, do kterého má být cizinec předán. Právě uvedené nicméně nelze chápat tak, že by správní orgány musely v každém jednotlivém rozhodnutí o zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců výslovně zdůvodňovat, zda ve státě (státech), kam má být cizinec předán, k těmto nedostatkům v rámci azylového řízení dochází či nedochází. Pokud účastník řízení systémové nedostatky v řízení o zajištění nenamítal a správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k takovým nedostatkům ve státě předání nedochází, případně o nich nepanují ani důvodné pochybnosti, není nutné, aby své úvahy na dané téma v odůvodnění rozhodnutí výslovně uváděl,“ (obdobně viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2019, č. j. 1 Azs 226/2019 - 26, nebo ze dne 28. 11. 2019, č. j. 7 Azs 150/2019 - 19).

[14] Z výše citovaného rozsudku rozšířeného senátu vyplývá, že povinnost správního orgánu zabývat se z úřední povinnosti otázkou případných systémových nedostatků azylového řízení jiného členského státu neznamena, že by správní orgány musely v každém jednotlivém rozhodnutí o zajištění zdůvodňovat, zda ve státě, do kterého má být cizinec předán, k takovým nedostatkům dochází. Rozšířený senát připomněl, že evropský azylový systém je vystaven na zásadě vzájemné důvěry a vyvratitelné domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí a dodržuje základní unijní práva. Pokud tedy cizinec systémové nedostatky v řízení o zajištění nenamítal a správní orgán po posouzení této otázky dospěl k závěru, že k nim nedochází a není ani třeba se obávat, že by k nim vzhledem ke konkrétní situaci cizince mohlo dojít, není ani nutné, aby své úvahy v rozhodnutí o zajištění výslovně uváděl.

[15] V projednávaném případě žalovaný v napadeném rozhodnutí (str. 5-6) k realizovatelnosti předání do Řecka uvedl, že „(s)právní orgán nemá z úřední činnosti k dispozici žádné aktuální informace, není mu znám žádný aktuální rozsudek krajského ani Nejvyššího správního soudu, rozsudek soudního orgánu jiného členského státu Evropské unie, jakékoliv konstatování Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky či jiného vrcholného orgánu Evropské unie, z nichž by vyplývalo, že v Řecké republice dochází v současné době k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a pokud jde o podmínky přijetí žadatelů, které by s sebou neslo riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Ani jmenovaný neuvedl žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a pokud jde o podmínky přijetí žadatelů v Řecku, a které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Řecko je členem Evropské unie, kde jsou dodržovány národní právní předpisy i mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních

svobodách. Zároveň je v Řecku i umožněna činnost právnických osob, které dohlíží na dodržování těchto předpisů. Řecko je považováno za bezpečnou zemi nejen Českou republikou, ale i ostatními státy Evropské unie. Ze skutečnosti, že v Řecku ročně žádá o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, je dle správního orgánu zřejmé, že neexistují obavy uprchlíků z úrovně azylového systému v Řecku. Ani cizinec neuvedl žádný důvod, pro který by jeho přemístění mohlo být spojeno s rizikem ponižujícího zacházení či nelidského chování. Naopak, dle jeho slov bydlel v Řecku svobodně, v pronajatém apartmánu, a pracoval v zemědělství. Jediným důvodem pro opuštění Řecka byla vyšší životní úroveň ve Francii, kterou mu slibovali kamarádi žijící v této zemi.

Správní orgán od Ministerstva vnitra obdržel zprávu o fungování azylového řízení v Řecku ze dne 3. 1. 2020, která byla založena do spisu. Podle této zprávy mají žadatelé o mezinárodní ochranu v Řecku po celou dobu řízení možnost svobodně komunikovat se zástupci UNHCR, se zástupci mezinárodních organizací a taktéž nevládních neziskových organizací. Podle výroční zprávy MZV USA za rok 2018 Řecko obecně spolupracovalo nejen s UNHCR, ale i dalšími organizacemi. Všichni žadatelé o mezinárodní ochranu mají nárok na stejné příjímá podmínky, nicméně v řízení na hranicích a v tzv. fast-track řízení jsou sníženy materiální i sociální benefity. To se však netýká účastníka řízení, který bude přemístěn v rámci Dublinského řízení. Při návratu žadatelů skrze dublinský systém řecké úřady pokračují v řízení o mezinárodní ochraně u žadatelů, jejichž řízení bylo zastaveno méně než před 9 měsíci, ostatní žadatelé musí podat tzv. opakovanou žádost o mezinárodní ochranu. Podle zprávy čelili žadatelé navracející se skrze dublinský systém podobným výzvám jako další žadatelé o mezinárodní ochranu, např. ubytování, ačkoliv se řecké úřady snažily dát navracejícím státům EU+ záruky.“

[16] Dále stěžovatel v napadeném rozhodnutí shrnul obsah Doporučení Komise k obnovení přemísťování do Řecka podle nařízení Dublin III. Uzavřel, že není důvod pochybovat o reálnosti naplnění účelu, pro který bylo přistoupeno k zajištění cizince (žalobce).

[17] Nejvyšší správní soud konstatuje, že se stěžovatel s otázkou realizovatelnosti předání žalobce do Řecka vypořádal ve světle shora citované judikatury (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 73/2017 - 29) zcela dostatečně. Na základě podkladů k azylovému systému v Řecku vydaných OAMP posoudil tamější situaci a vyhodnotil ji tak, že řecký azylový systém nyní nevykazuje systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, které by znemožňovaly předání žalobce do Řecka. Zvážil rovněž jeho individuální okolnosti, přičemž sám žalobce nesdělil žádné skutečnosti, které by mohly nasvědčovat, že by jeho přemístění mohlo být spojeno s rizikem nelidského či ponižujícího zacházení. Důkladnost posouzení realizovatelnosti předání provedeného stěžovatelem je odpovídající i s ohledem na to, že se jedná o posouzení pouze předběžné a podrobnější zjišťování situace v Řecku za účelem faktického předání žadatele o mezinárodní ochranu přísluší Ministerstvu vnitra, které je následně oprávněno rozhodnout o tom, zda k předání dojde, či nikoliv. Námitka stěžovatele je proto důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud ve svých recentních rozsudcích (č. j. 4 Azs 153/2019 - 30, na nějž odkazuje i stěžovatel; obdobně rozsudek ze dne 22. 9. 2020, č. j. 2 Azs 244/2019 - 27) shledal, že v posledních letech došlo v řeckém azylovém systému k příznivému vývoji,

pokračování

o čemž svědčí i Doporučení Komise, které konkrétně uvádí, že „Řecko [...] dosáhlo významného pokroku při zavádění nezbytných institucionálních a právních struktur pro zajištění řádně fungujícího azylového systému, a jakmile budou odstraněny všechny zbývající nedostatky, zejména pokud jde o podmínky přijímání zranitelných osob včetně nezletilých osob bez doprovodu a zacházení s nimi, dá se v blízké budoucnosti očekávat, že azylový systém bude plně funkční.“ Krajský soud správně podotkl, že toto konstatování samo o sobě nesvědčí o faktickém a aktuálním stavu řeckého azylového systému. Stěžovatel však nezaložil své rozhodnutí pouze na tomto tvrzení, ale na aktuálních informacích vyplývajících ze Zprávy OAMP ze dne 3. 1. 2020. Z této Zprávy OAMP je zřejmé i to, že některé nedostatky azylového systému v Řecku nadále trvají. Nejvyšší správní soud se však neshoduje se závěrem krajského soudu, že se jedná o takové nedostatky, které je možné považovat za systémové ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.

[19] Krajský soud k odlišnosti od skutkových okolností věci rozhodované Nejvyšším správním soudem pod č. j. 4 Azs 153/2019 - 30 pouze stručně konstatoval: „Krajský soud také dospěl k závěru, že v této věci nelze plně vycházet z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2019, č. j. 4 Azs 153/2019 - 30. Nelze jej vykládat tak, že ode dne jeho vydání už je do budoucna možné realizovat dublinské transfery do Řecka, jak to naznačuje žalovaná. Přezkoumávané rozhodnutí v dané věci ostatně vycházelo z jiných podkladových materiálů.“ Nekonzkretizoval však, jakým způsobem se podle něj stav azylového systému v Řecku od období, k němuž se tento rozsudek vztahoval (jednalo se o žalobu a následně kasační stížnost proti rozhodnutí správního orgánu z ledna roku 2019), podle podkladů relevantních pro rozhodnutí v daných věcech změnil. Závěry tohoto rozsudku skutečně nejsou bez dalšího platné pro všechna budoucí rozhodnutí týkající se přemístění žadatelů do Řecka. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí správně dovozoval svůj závěr o neexistenci systémových nedostatků řeckého azylového systému jednak z informací obsažených v aktuální Zprávě OAMP, a jednak (vedle toho) z neexistence aktuálního rozsudku krajského nebo Nejvyššího správního soudu, rozsudku soudního orgánu jiného členského státu Evropské unie, jakéhokoliv stanoviska UNHCR či jiného vrcholného orgánu Evropské unie, které by takové nedostatky konstatovaly. Krajský soud naproti tomu neuvedl žádné konkrétní argumenty nebo informace z relevantních zdrojů, které by odůvodňovaly odlišnost jeho závěrů od rozsudku č. j. 4 Azs 153/2019 - 30 a prokazovaly, že azylový systém v Řecku od té doby doznal natolik negativní změny, že je v něm nutné spatřovat systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.

[20] Relevantní není ani argumentace krajského soudu, že žalovaný nevzal v potaz, že „v loňském roce Řecko přijalo 12.718 žádostí, aby v rámci dublinského řízení převzalo zpět žadatele o mezinárodní ochranu [...]. Ze všech těchto žádostí se však podařilo uskutečnit pouze 33 transferů.“ Tato statistika sama o sobě nesvědčí o tom, že by v případě žalobce nebyl transfer uskutečněn, nebyla proto pro rozhodnutí žalovaného, které mělo předběžný charakter (srov. odstavec [17] tohoto rozsudku), směrodatná.

[21] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud shledal, že krajský soud dospěl při právním posouzení skutkových okolností zjištěných ve správním řízení k nesprávnému závěru. I tato námitka stěžovatele je proto důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[22] Kasační stížnost je důvodná, a proto Nejvyšší správní soud napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 věta první s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V dalším řízení bude krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Současně pak v souladu s § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodne o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. ledna 2021

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně
senátu